

บันทึก

เรื่อง สำนักงานเกษตรภาคเหนือขอให้ใช้พื้นที่ในเขตอุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์
เป็นสถานที่ตั้งศูนย์ทดสอบขยายพันธุ์พืชและฝึกอบรม (ปัญหามาตรา ๖ และ
มาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๔)

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์มีหนังสือ ที่ กษ ๐๗๑๓/๗๙๘๖ ลงวันที่ ๓
เมษายน ๒๕๖๓ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้รับ
รายงานจากกรมป่าไม้ว่า ในคราวการประชุมคณะกรรมการอุทยานแห่งชาติ ครั้งที่ ๑/๒๕๖๓ เมื่อ
วันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๖๓ ที่ประชุมได้พิจารณาเรื่องสำนักงานเกษตรภาคเหนือขออนุญาตใช้
พื้นที่ประมาณ ๑๐๐ ไร่ ในเขตอุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์เพื่อใช้เป็นสถานที่ทดสอบ
ผลงานวิจัยทางการเกษตร เป็นแหล่งขยายพันธุ์พืชเมืองหนาว และเป็นที่ฝึกอบรมภาคปฏิบัติแก่
ชาวเขาแล้ว มีมติไม่ขัดข้องในหลักการที่ให้สำนักงานเกษตรภาคเหนือเข้าใช้พื้นที่ดังกล่าวได้ แต่
ทั้งนี้ จะต้องไม่ขัดต่อกฎหมายและหลักการในการจัดการอุทยานแห่งชาติ โดยให้นำเรื่องนี้ไป
หารือคณะกรรมการกฤษฎีกาก่อนว่าขัดต่อกฎหมายหรือไม่ และเมื่อหารือแล้วว่าดำเนินการได้โดย
ไม่ขัดต่อกฎหมายก็ให้ดำเนินการอนุญาตให้เข้าใช้พื้นที่ดังกล่าวได้

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โดยข้อเท็จจริงแล้วพื้นที่
ดังกล่าวเป็นที่โล่งเตียนซึ่งชาวเขาได้ใช้เป็นที่ทำกินมาก่อน จึงเป็นพื้นที่ที่เหมาะสมตาม
วัตถุประสงค์ของโครงการ และกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ก็ไม่ขัดข้องในหลักการในการใช้พื้นที่
ดังกล่าวของสำนักงานเกษตรภาคเหนือ แต่พื้นที่ดังกล่าวอยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัติ
อุทยานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๔ ซึ่งจะต้องดำเนินการให้สอดคล้องกับหลักการจัดการอุทยาน
แห่งชาติ และวัตถุประสงค์ส่วนใหญ่ของกฎหมาย จึงเห็นชอบตามมติที่ประชุม คณะกรรมการ
อุทยานแห่งชาติที่ให้หารือขอกฎหมายก่อนการอนุญาตเพื่อความแน่ชัดและถูกต้องในปัญหาข้อ
กฎหมาย ดังนี้

๑. พื้นที่ดังกล่าวมีสภาพโล่งเตียนซึ่งเกิดจากชาวเขาบุกรุกเป็นที่ทำกินมานาน
หากจะปรับปรุงพื้นที่ดังกล่าวให้เป็นสถานที่ทดสอบผลงานวิจัยทางการเกษตร เป็นแหล่ง
ขยายพันธุ์พืชเมืองหนาว และเป็นที่ฝึกอบรมภาคปฏิบัติแก่ชาวเขา ซึ่งทำให้สภาพธรรมชาติ
เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม จะถือว่าขัดต่อเจตนารมณ์ในการกำหนดพื้นที่ให้เป็นอุทยานแห่งชาติตาม
มาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๔ หรือไม่

มาตรา ๖ เมื่อรัฐบาลเห็นสมควรกำหนดบริเวณที่ดินแห่งใดที่มีสภาพธรรมชาติเป็นที่
น่าสนใจ ให้คงอยู่ในสภาพธรรมชาติเดิมเพื่อสงวนไว้ให้เป็นประโยชน์แก่การศึกษาและรื่นรมย์ของประชาชน ก็
ให้มีอำนาจกระทำโดยประกาศพระราชกฤษฎีกา และให้มีแผนที่แสดงแนวเขตแห่งบริเวณที่กำหนดนั้นแนบ
ท้ายพระราชกฤษฎีกาด้วย บริเวณที่กำหนดนี้เรียกว่า “อุทยานแห่งชาติ”

ที่ดินที่จะกำหนดให้เป็นอุทยานแห่งชาตินั้น ต้องเป็นที่ดินที่มีได้อยู่ในกรรมสิทธิ์หรือ

๒. ปัญหาทางวิชาการ การใช้พื้นที่ในเขตอุทยานแห่งชาติเป็นสถานที่ศึกษาวิจัยทางวิชาการทางเกษตรกรรม ซึ่งมีได้ศึกษาวิจัยทางวิชาการเกี่ยวกับป่าไม้หรือเกี่ยวกับการจัดการอุทยานแห่งชาติ จะอยู่ในข่ายข้อยกเว้นตามมาตรา ๑๙^๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวหรือไม่

๓. ปัญหาทางด้านการดูแลรักษาอุทยานแห่งชาติ การส่งเสริมให้ชาวเขาได้มีอาชีพแน่นอนมีที่ดินทำกินเป็นหลักแหล่ง มิให้บุกรุกพื้นที่ป่าหรือทำลายธรรมชาติเพิ่มเติมอีก จะถือว่าเป็นประโยชน์ในการคุ้มครองและดูแลรักษาอุทยานแห่งชาติซึ่งอยู่ในข่ายข้อยกเว้นตามมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวด้วยหรือไม่

ดังนั้น กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นในปัญหาดังกล่าว รวมทั้งให้พิจารณาด้วยว่าหากโครงการดังกล่าวเป็นโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ การพิจารณาปัญหาเรื่องการอนุญาตจะพิจารณาในด้านนโยบายหรือมาตรการด้านการบริหารในการอนุญาตด้วย

ในการพิจารณาปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (สำนักงานปลัดกระทรวง และกรมป่าไม้) ได้ชี้แจงเพิ่มเติมให้คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) ทราบว่า เดิมภายในเขตอุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ได้มีชาวเขา (ประมาณ ๒๔ หมู่บ้าน ๕๐๐ หลังคาเรือน) อาศัยอยู่มาเป็นเวลานานก่อนที่จะมีการกำหนดบริเวณดังกล่าวเป็นป่าสงวนแห่งชาติดอยอินทนนท์ และอุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ ตามลำดับ และเมื่อได้กำหนดบริเวณดังกล่าวเป็นอุทยานแห่งชาติแล้ว ก็ได้มีการเพิกถอนหรือกันพื้นที่บริเวณที่ชาวเขาอาศัยอยู่จากการเป็นอุทยานแห่งชาติ เพราะมีชาวเขาอาศัยอยู่กระจัดกระจายเป็นหย่อม ๆ ทั่วบริเวณอุทยานแห่งชาติ อันเป็นการยากลำบากในการเพิกถอนหรือกันออก ซึ่งต้องใช้เวลาในการสำรวจจริงวัดที่ดินเพื่อกำหนดเขตที่ดินที่จะเพิกถอนนานพอสมควร และต้องเสียค่าใช้จ่ายในการสำรวจจริงวัดรวมทั้งการจัดทำและพิมพ์แผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกา ถึงแม้ว่าจะเพิกถอนหรือกันออกแล้วบริเวณที่เพิกถอนหรือกันออกก็ยังคงอยู่ในความดูแลของกรมป่าไม้ต่อไป และต้องดำเนินการเพิกถอนหรือกันออกในบริเวณอุทยานแห่งชาติอื่นอีกหลายแห่ง เช่น อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ ฯลฯ เนื่องจากมีชาวเขาอาศัยอยู่เป็นจำนวนมากเช่นกัน โดยปกติชาวเขาเหล่านั้นประกอบอาชีพโดยการบุกรุกป่าเพื่อปลูกฝิ่นและทำไร่เลื่อนลอย ทำให้พื้นที่บริเวณดังกล่าวมีสภาพโล่งเตียนและสภาพธรรมชาติในบริเวณนั้นได้รับความเสียหายจากการถูกทำลาย ต่อมาประมาณปี พ.ศ.๒๕๒๒ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้เสด็จเยี่ยมราษฎรบริเวณบ้านหินกลางซึ่งอยู่ในพื้นที่ดังกล่าว และทรงมีพระราชกระแสรับสั่งให้พัฒนาบริเวณขุนห้วยแห่งนี้เพื่อให้ราษฎรในบริเวณดังกล่าวสามารถประกอบอาชีพทางการเกษตรเป็นหลักแหล่ง ดังนั้น เพื่อให้เป็นไปตามโครงการพระราชดำริ นายกรัฐมนตรี (พลเอก เกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์) จึงได้มีคำสั่ง

ครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายของบุคคลใดซึ่งมิใช่ทบวงการเมือง

^๒มาตรา ๑๙ บทบัญญัติในมาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ มิให้ใช้บังคับแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติการไปเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองและดูแลรักษาอุทยานแห่งชาติ หรือการศึกษาหรือวิจัยทางวิชาการ หรือเพื่ออำนวยความสะดวกในการทัศนจรหรือการพักอาศัย หรือเพื่ออำนวยความสะดวก หรือให้ความรู้แก่ประชาชน ทั้งนี้ ต้องเป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมัติของรัฐมนตรี

สำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๒๕๑/๒๕๒๒ ลงวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๒๒ กำหนดให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องดำเนินการพัฒนาความเป็นอยู่ของชาวเขาเหล่านั้นเพื่อให้มีการประกอบอาชีพทางเกษตรที่แน่นอน และพัฒนาพื้นที่ดังกล่าวให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวต่อไป โดยไม่มีนโยบายที่จะโยกย้ายชาวเขาเหล่านั้นออกไปจากเขตอุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ ในการดำเนินการตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีดังกล่าว สำนักงานเกษตรภาคเหนือเห็นว่าพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์บริเวณขุนห้วยแห่งที่มีสภาพโล่งเตียนแล้วมีลักษณะเหมาะสมอย่างยิ่งที่จะดำเนินการ เพราะพื้นที่บริเวณดังกล่าวเป็นพื้นที่ในโครงการหลวง มีภูมิอากาศเหมาะสม มีสาธารณูปโภคอยู่แล้วหลายอย่าง เช่น แหล่งน้ำ ถนน โรงเรียนการประถมศึกษา สถานีอนามัยชั่วคราว สถานีประมง ฯลฯ ทำให้สะดวกทั้งในด้านการชลประทาน การคมนาคม การศึกษา การอนามัย และการเกษตร สำนักงานเกษตรภาคเหนือจึงมีความประสงค์ที่จะใช้พื้นที่บริเวณดังกล่าวเป็นสถานที่ทดสอบผลงานวิจัยทางการเกษตร เป็นแหล่งขยายพันธุ์พืชเมืองหนาว และเป็นที่ฝึกอบรมภาคปฏิบัติแก่ชาวเขา โดยดำเนินการร่วมกับกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เชื่อมกับโครงการหลวงที่สถานีอ่างขางและดอยภู โดยได้เริ่มดำเนินการวิจัยไปบ้างเล็กน้อย และจะทำการทดสอบการเพาะปลูกพันธุ์พืชเมืองหนาวชนิดต่าง ๆ เช่น แอปเปิล สาลี่ พลับ บัวย องุ่น ทับทิม ผักกาดหอม ฯลฯ และการผลิตดอกไม้แห้ง เมล็ดดอกไม้ ฯลฯ เมื่อได้ผลแล้วจะนำไปขยายพันธุ์พืชและนำผลจากการดำเนินงานดังกล่าวไปอบรมชาวเขาเพื่อให้รู้จักเพาะปลูกพันธุ์พืชดังกล่าวต่อไป สำนักงานเกษตรภาคเหนือจึงขออนุญาตต่อกรมป่าไม้ซึ่งรับผิดชอบการปฏิบัติการในเขตอุทยานแห่งชาติตามกฎหมายเพื่อใช้พื้นที่บางส่วนในเขตอุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์เพื่อดำเนินการตามโครงการดังกล่าว กรมป่าไม้เห็นว่าเป็นโครงการตามพระราชดำริ จึงได้เสนอเรื่องให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์พิจารณา ซึ่งกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้สั่งการให้เสนอเรื่องให้คณะกรรมการอุทยานแห่งชาติพิจารณา คณะกรรมการอุทยานแห่งชาติได้พิจารณาแล้วมีมติไม่ขัดข้องในหลักการที่ให้สำนักงานเกษตรภาคเหนือเข้าใช้พื้นที่ดังกล่าวได้ แต่ทั้งนี้จะต้องไม่ขัดต่อกฎหมายและหลักการในการจัดการอุทยานแห่งชาติโดยให้น่าเรื่องนี้หารือคณะกรรมการกฤษฎีกาก่อนว่าขัดต่อกฎหมายหรือไม่ และเมื่อหารือแล้วว่าดำเนินการได้โดยไม่ขัดต่อกฎหมายก็ให้ดำเนินการอนุญาตให้เข้าใช้พื้นที่ดังกล่าวได้

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) ได้พิจารณาข้อเท็จจริงและปัญหาต่าง ๆ ที่ผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (สำนักงานปลัดกระทรวง และกรมป่าไม้) ชี้แจงแล้ว ขอเสนอว่า ในเบื้องต้นพึงระลึกว่า ในการพิจารณากำหนดให้บริเวณที่ดินใดเป็นอุทยานแห่งชาติ มาตรา ๖^๓ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ได้ให้อำนาจรัฐบาลกำหนดบริเวณที่ดินที่มีสภาพธรรมชาติเป็นที่น่าสนใจให้คงอยู่ในสภาพธรรมชาติเดิมเพื่อสงวนไว้ให้เป็นประโยชน์แก่การศึกษาและรื่นรมย์ของประชาชนเป็น “อุทยานแห่งชาติ” ได้ และเหตุผลในการตราพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวก็ได้กล่าวไว้ว่า “เพื่อคุ้มครองรักษาทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ เช่น พันธุ์ไม้และของป่า สัตว์ป่า ตลอดจนทิวทัศน์และภูเขา ให้คงอยู่ในสภาพธรรมชาติ

^๓โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑)

เดิมมิให้ถูกทำลายหรือเปลี่ยนแปลงไป เพื่ออำนวยความสะดวกทั้งทางตรงและทางอ้อมแก่รัฐและประชาชน” ซึ่งจะเห็นได้ว่าเจตนารมณ์ในการกำหนดเขตอุทยานแห่งชาติตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๔ นั้นก็เพื่อที่จะรักษาสภาพธรรมชาติภายในเขตพื้นที่ที่กำหนดให้เป็นอุทยานแห่งชาติให้คงอยู่ในสภาพเดิม แต่จากคำชี้แจงของผู้แทนกรมป่าไม้ได้กล่าวว่า บริเวณที่ดินที่ได้ตราพระราชกฤษฎีกากำหนดให้เป็นอุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์นั้นเดิมเป็นที่ดินที่อยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ซึ่งได้มีชาวเขาบุกรุกเข้าไปอยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติบางส่วนจนกลายเป็นที่โล่งเตียน และในขณะที่ตราพระราชกฤษฎีกากำหนดบริเวณที่ดินให้เป็นอุทยานแห่งชาติ ทางราชการก็ได้กันที่ดินที่มีสภาพโล่งเตียนเพราะชาวเขาบุกรุกออกจากบริเวณอุทยานแห่งชาติเพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะของอุทยานแห่งชาติ แต่กลับตราแผนที่รวมดินโล่งเตียนไว้ในเขตอุทยานแห่งชาติด้วย

เมื่ออุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ได้รวมบริเวณที่ดินที่ขาดลักษณะของการเป็นอุทยานแห่งชาติเข้าไว้ด้วย และต่อมาทางราชการประสงค์จะใช้บริเวณที่ดินดังกล่าวเป็นสถานที่ทดสอบผลงานวิจัยทางการเกษตร เป็นแหล่งขยายพันธุ์พืชเมืองหนาว และเป็นที่ฝึกอบรมภาคปฏิบัติแก่ชาวเขา ในกรณีเช่นนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) มีความเห็นว่า ทางราชการก็อาจอาศัยอำนาจตามมาตรา ๗^๔ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๔ ตราพระราชกฤษฎีกาเพิกถอนที่ดินส่วนที่มีสภาพโล่งเตียนออกจากบริเวณอุทยานแห่งชาติ วิธีดังกล่าวนี้จะเป็นวิธีที่ถูกต้องตรงตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๔

ถ้าทางราชการเห็นว่าการตราพระราชกฤษฎีกาเพิกถอนอุทยานแห่งชาติเพียงบางส่วนเป็นวิธีการที่จะต้องใช้เวลาในการสำรวจรังวัดที่ดินเพื่อกำหนดเขตที่ดินที่จะเพิกถอนนานพอสมควร และต้องเสียค่าใช้จ่ายในการสำรวจรังวัดรวมทั้งการจัดทำและพิมพ์แผนที่ ทางราชการก็อาจดำเนินการตามข้อ ๓^๕ แห่งระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการปฏิบัติการของพนักงานเจ้าหน้าที่ในเขตอุทยานแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ พ.ศ.๒๕๒๐ กล่าวคือ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์อาจมีคำสั่งให้กันบริเวณที่ดินส่วนใดส่วนหนึ่งภายในแนวเขตอุทยานแห่งชาติ เพื่อใช้ในราชการของส่วนราชการหรือใช้ประโยชน์อื่นในบริเวณที่ดินนั้น ในกรณีเช่นนี้พนักงานเจ้าหน้าที่ประจำอุทยานแห่งชาติจะต้องดำเนินการทำเครื่องหมายหรือหลักเขตแสดงบริเวณที่กันออก คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) เห็นว่า การจัดตั้งสถานที่ทดสอบผลงานวิจัยทางการเกษตร เป็นแหล่งขยายพันธุ์พืชเมืองหนาว และเป็นที่ฝึกอบรมภาคปฏิบัติแก่ชาวเขา เป็น

^๔มาตรา ๗ การขยายหรือการเพิกถอนอุทยานแห่งชาติไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนให้กระทำโดยพระราชกฤษฎีกา และในกรณีที่มีใช้เป็นการเพิกถอนอุทยานแห่งชาติทั้งหมด ให้มีแผนที่แสดงเขตที่เปลี่ยนแปลงไปแนบท้ายพระราชกฤษฎีกาด้วย

^๕ข้อ ๓ เมื่อกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้มีคำสั่งตามนโยบายของทางราชการให้กันบริเวณที่ดินส่วนใดส่วนหนึ่งภายในแนวเขตอุทยานแห่งชาติแห่งหนึ่งแห่งใดเพื่อใช้ในราชการของส่วนราชการหรือใช้ประโยชน์อื่นในบริเวณที่ดินนั้น ให้กองอุทยานแห่งชาติจัดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ประจำอุทยานแห่งชาตินั้นดำเนินการทำเครื่องหมายหรือหลักเขตแสดงบริเวณที่ดินที่กันออกตามพื้นที่ที่กำหนดโดยริบด่วน

นโยบายของทางราชการซึ่งกระทรวงเกษตรและสหกรณ์อาจมีคำสั่งให้กันบริเวณที่ดินส่วนใดส่วนหนึ่งภายในแนวเขตอุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ออกได้

สำหรับปัญหาที่หาหรือว่า การใช้พื้นที่ในเขตอุทยานแห่งชาติเป็นสถานที่ศึกษาวิจัยทางวิชาการทางเกษตรกรรม ซึ่งมีได้ศึกษาวิจัยทางวิชาการเกี่ยวกับป่าไม้หรือเกี่ยวกับการจัดการอุทยานแห่งชาติ จะอยู่ในข่ายข้อยกเว้นตามมาตรา ๑๙^๖ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๔ หรือไม่ นั้น ในปัญหาข้อนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) มีความเห็นว่า ความในมาตรา ๑๙ ซึ่งบัญญัติว่า “บทบัญญัติในมาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ มิให้ใช้บังคับแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติการไปเพื่อประโยชน์...ในการศึกษาหรือวิจัยทางวิชาการ...” โดยเฉพาะความที่ว่า “ในการศึกษาหรือวิจัยทางวิชาการ” นั้น เมื่อไม่มีข้อความอื่น เช่น การป่าไม้หรือการจัดการอุทยานแห่งชาติมาต่อท้ายคำว่า “ทางวิชาการ” ก็จะต้องถือว่าความดังกล่าวมีความหมายอย่างกว้าง คือศึกษาหรือวิจัยทางวิชาการใด ๆ ก็ได้เท่าที่สภาพของอุทยานแห่งชาติจะอำนวยให้ศึกษาหรือวิจัยทางวิชาการได้ แต่อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) เห็นว่า การใช้บริเวณที่ดินส่วนหนึ่งของอุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์เป็นสถานที่ทดสอบผลงานวิจัยทางการเกษตร เป็นแหล่งขยายพันธุ์พืชเมืองหนาว และเป็นที่ฝึกอบรมภาคปฏิบัติแก่ชาวเขา ย่อมจะอยู่ในความหมายที่ว่าเป็นการปฏิบัติการเพื่อให้ความรู้แก่ประชาชนตามนัยของมาตรา ๑๙ อีกด้วย

สำหรับปัญหาที่หาหรือว่า การส่งเสริมให้ชาวเขาได้มีอาชีพแน่นอนมีที่ดินทำกินเป็นหลักแหล่ง มิให้บุกรุกพื้นที่ป่าหรือทำลายธรรมชาติเพิ่มขึ้นอีก จะถือว่าเป็นประโยชน์ในการคุ้มครองและดูแลรักษาอุทยานแห่งชาติ ซึ่งอยู่ในข่ายข้อยกเว้นตามมาตรา ๑๙^๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวด้วยหรือไม่ นั้น ในปัญหาข้อนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) มีความเห็นว่า ความที่ว่า “เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองและดูแลรักษาอุทยานแห่งชาติ” ในมาตรา ๑๙ นั้น มุ่งหมายถึงการปฏิบัติการของพนักงานเจ้าหน้าที่เท่านั้น ฉะนั้น จึงไม่รวมถึงกรณีการส่งเสริมให้ชาวเขาได้มีอาชีพแน่นอน

(ลงชื่อ) อมร จันทรสมบูรณ์

(นายอมร จันทรสมบูรณ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กุมภาพันธ์ ๒๕๒๘

^๖โปรดดูเชิงอรรถที่ (๒)

^๗โปรดดูเชิงอรรถที่ (๒)